

сленны-те случки въ свѣтъ-атъ; онака узаймно втеченіе на столѣтіа-та и мѣгновеніа-та помежду себе; онака утѣкмено вліаніе и на найсилный-атъ на свѣтъ-атъ народъ, и онака, на найнѣмошно-то на сисѣ-тѣ дѣтенце, сичко е това, человекѣ и братѣ, само Нему едному познато и ясно, защо Негова-та свата вола сѣкадѣ и въ сичко владѣе. Зато кажъ, да са ослонимъ на Него въ сичко, Той е Господь нашъ. И нека имаме покѣреніе въ Него, Той е вседържатель и свѣтоуправитель, защо Той знае и за она последный червъ що лежи въ прахъ-атъ. Той самъ и за него старав и труди.

Азъ рекохъ малко понапредъ, чи Той самъ знае, що е найдобро; но Той може и да учини онака, що е найдобро. Чи разсѣди що е кадѣръз немощень и и тѣпоумень человекъ? Да ли може тай да продлъжи животъ-атъ си, ако ще бы или съ единъ день, или съ единъ часъ, или съ едно мѣгновеніе? — Па що сѣ найпосле и оныя славны мѣжіе, кои-то свѣтъ до звѣзды-те вдига и обожава? Що ли сѣ владѣтели-те и властници-те тѣхни спроти Бога? — Нищо! Прахъ и пепелъ? — Тѣ могатъ истина съ цѣли народи като съ мрътвы орудіа, кое съ запрещеніа и страхъ, кое съ благость и мѣдростъ да владѣатъ. Могатъ великолѣпни зданіа и цѣли градове да сззыждатъ; — ако и да имъ са и единъ мравинакъ въ художество-то си на тыа великолѣпный зданіа некада. — Могатъ да покдигнатъ споменицы, на кои-то ще са потомство-то дивы; ако и да е единъ листъ травный поудикителенъ нежели найдобрый-атъ производъ на сичко-то художество человекѣско. — Могатъ невроено богатство да раз-